

Mohou být spaseni i nepokřtění?

Bůh nabízí spásu každému člověku, je Bohem spásy a osvobození. Starý zákon hovoří o tom, že Bůh vysvobozuje z úzkostí a vyvádí z pout smrti. Také v jiných náboženstvích je Bůh vždy spasitelem zachraňujícím člověka z jeho zajetí světem. Spásné Boží působení dosahuje svého vrcholu v Ježíši Kristu. V jeho smrti na kříži se nepřekonatelným způsobem zviditelňuje Boží vykupitelská a osvoboditelská láska k celému světu. On zemřel pro každého člověka, pro židy i pohany, pro pokřtěné i nepokřtěné. Podle výkladu apoštola Jana proudí z Ježíšova probodeného srdce Boží láska skrze krev a vodu na celý svět. Tak se jeho smrtí dostává celému světu záchrany, kterou však člověk musí být ochoten přijmout.

Křest je pro nás křesťany cestou přijetí do společenství s Kristem. Neznamená to však, že nepokřtěné Ježíš hází přes palubu. Také jim je nablízku. Je však dobré prožít společenství s ním na vlastním těle – ve křtu, proto je správné a důležité křtít děti. Zároveň se ale můžeme spolehnout, že Boží spásné jednání má širší záběr než svátosti církve. Jeho spása se vztahuje na všechny lidi. I tady však platí, že záleží na tom, jak se každý člověk jeho spásnému, uzdravujícímu a osvobozujícímu působení otevře.

Smíme proto doufat, že se i nepokřtění ve smrti setkají s Bohem a jeho nekonečnou láskou a že se jí v tom okamžiku zcela otevřou, protože v ní poznají naplnění své nejhlubší touhy.

O životě z víry s Anselmem Grünem

Další texty v týdnu

Po: Mdr 6,9-21; 1 Petr 1,3-6; 2,21b-24; Mt 16,24-27

Út: Dan 7,9-10.13-14; Jan 1,47-51

St: Neh 2,1-8; Lk 9,57-62

Čt: Neh 8,1-4a.5-6.7b-12; Lk 10,1-12

Pá: Ex 23,20-23a; Mt 18,1-5.10

So: Bar 4,5-12.27-29; Lk 10,17-24

Uvedené knihy je možné zakoupit na adrese www.ikarmel.cz

Prameny, odkazy

Jeruzalémská Bible; Daniel J. Harrington – Sacra pagina; Silvano Fausti – Nad evangeliem podle Marka; Jeroným Horák – Ježíš v evangeliu podle Marka; Meinrad Limbeck – Evangelium podle Marka – Malý stuttgartský komentář; Marek Dunda – www.biblickedilo.cz

Vydává Pastorační středisko brněnské diecéze
jako součást diecézního biblického programu Vezmi a čti.
Ke stažení na www.vezmiacti.cz.

26. neděle v mezidobí – cyklus B

27. září 2015

³⁸Jan řekl Ježíšovi: „Mistře, viděli jsme někoho, jak vyhání zlé duchy v tvém jménu. Bránili jsme mu, protože není tvým učedníkem.“ ³⁹Ježíš však řekl: „Nebraňte mu! Přece žádný, kdo ve jménu mém vykoná zázrak, nemůže pak hned o mně mluvit špatně.“ ⁴⁰Kdo není proti nám, je s námi. ⁴¹Kdokoli vám podá číši vody proto, že jste Kristovi, amen, pravím vám: nepřijde o svou odměnu. ⁴²Kdo by svedl ke hříchu jednoho z těchto nepatrných, kteří věří ve mne, pro toho by bylo lépe, aby mu dali na krk mlýnský kámen a hodili ho do moře.“ ⁴³Svádí-li tě tvá ruka, usekni ji! Je pro tebe lépe, abys vešel do života bez ruky, než abys přišel s oběma rukama do pekla, do neuhasitelného ohně. ⁴⁵Svádí-li tě tvoje noha, usekni ji! Je pro tebe lépe, abys vešel do života bez nohy, než abys byl s oběma nohama uvržen do pekla. ⁴⁷Svádí-li tě tvoje oko, vyloupni ho! Lépe, abys vešel do Božího království jednooký, než abys byl s oběma očima uvržen do pekla, ⁴⁸kde jejich červ nehyne a oheň nehasne.“

Mk 9,38-43.45.47-48

Úvod k meditaci

Rozdíl mezi hřešícím a spravedlivým není v tom, že jednoho špatnosti napadají a druhého ne, ale v tom, že první ten svůj nápad provedl, druhý měl sílu pokušení odolat.

Ježíš povzbuzuje učedníky, aby rozšířili svůj obzor, a vnímali, že se Boží věc dějí možná i tam, kde by to nečekali. Zve je, aby byli velkorysí.

Výklad biblického textu

v. 42: Kdo by svedl ke hříchu– řecké slovo *skandalizein* doslova znamená *přivést k pádu*. Podle židovského pravidla jsou potrestáni tím, co sami způsobují – konečným zánikem v moři (jako chaotickém protibožském živlu). Pohoršování druhých vede ke konečnému rozkladu vlastní osobnosti.

v. 43n.: Je také možné, že se věřící *přivede k pádu sám* (rukou...). Peklo znamená neodvolatelný zánik osobnosti.

1. čtení:
Nm 11,25-29

2. čtení:
Jak 5,1-6

Evangelium:
Mk 9,38-43.45.47-48

Srovnaní:

Lk 9,49-50;

Nm 11,27-29;

Mt 10,42;

Mt 18,6-9;

Lk 17,1-2;

Mt 5,29-30;

Iz 66,24

K tématu

Drazí bratři a sestry,

evangelium této neděle podává jednu z oněch epizod Kristova života, které - třebaže byly takřkajíc *en passant* (zběžně) pochopeny - obsahují hluboký smysl (Mk 9,38-41). Jde o událost, kdy jeden z těch, kteří nepatřili mezi Ježíšovy učedníky, vyháněl demony v Jeho jménu. Apoštol Jan, který byl mladý a horlivý, chtěl, aby mu v tom bylo zabráněno, ale Ježíš to nedovolí, ba dokonce se chopí této příležitosti jako podnětu, aby své učedníky poučil o tom, že Bůh může konat dobro, ba dokonce divy také prostřednictvím těch, kteří nepatří do jejich okruhu a že je možné spolupracovat na Božím království různými způsoby, třeba jen podáním sklenice vody tomu, kdo je Kristův (v. 41). Svatý Augustin v této souvislosti píše: „Jako lze v katolické církvi nalézt to, co není katolické, tak je možné najít něco katolického mimo církev“ (*O křtu proti donatistům*, PL 43, VII, 39,77). Členové církve proto nemají žárlit, ale radovat se, když někdo mimo jejich společenství koná dobro v Kristově jménu, pokud to činí se správným úmyslem a v úctě. I uvnitř samotné církve jsou někdy jen s obtížemi v duchu hlubokého společenství doceneňovány a uznávány dobré věci vykonávané různými církevními institucemi. Nicméně, všichni máme být vždycky schopni vzájemně se uznávat i doceneňovat; chválit Pána za nekonečnou „fantazii“, sníž jedná v církvi a ve světě.

V dnešní liturgii zní také výčitka apoštola Jakuba na adresu bohatých nepoctivců, kteří vkládají svoji jistotu do bohatství nahromaděného na úkor ošizených (srov. Jak 5,1-6). Cesarius z Arles v jedné své promluvě praví: „Bohatství nemůže uškodit dobrému člověku, protože jej milosrdně rozdává, stejně tak jako nemůže pomoci špatnému, dokud jej lakotně drží anebo jím zbytečně plýtvá“ (*Sermoni* 35,4). Slova apoštola Jakuba varují před chamtivostí po hmotných dobrech, jsou působivou pobídkou k jejich užívání v perspektivě solidarity a všeobecného blaha konáním poctivých a morálních skutků na všech úrovních. Drazí přátelé, na přímluvu Nejvyšší Panny Marie prosme, abychom se bez závisti a žárlivosti dovedli radovat z každého dobrého skutku a dobré iniciativy, a rozvážně užívali pozemská dobra za neustálého hledání dober věčných.

Benedikt XVI. 30. 9. 2012

Každý křesťan, ať už je jeho povolání jakékoli, nesmí nikdy dávat pohoršení, protože pohoršení ničí víru. Lépe vrhnout se do moře s mlýnským kamenem na krku. Ježíš preferuje tento syrový obraz před nasládlými slovy, když svým učedníkům říká, co si myslí o těch, kdo pohoršují maličké a bezbranné. „Běda tomu, od koho přicházejí pohoršení!“, prohlašuje rezolutně Ježíš. Pohoršení znamená vyznávat nějaký životní styl, říkat si křesťan, ale potom žít jako pohan, který nevěří v nic. To působí pohoršení, protože chybí svědectví, zatímco vyznáváná víra je žitá.

Když nějaký křesťan či křesťanka, která chodí do kostela, takto nežije, pohoršuje. Kolikrát jenom jsme slyšeli říkat: „Do kostela nechodím, protože je lépe zůstat poctivě doma a nechodit jako ten či ona do kostela a potom dělat toto či tamto.“

Pohoršení ničí víru! A proto Ježíš tak důrazně varuje: „Dejte si pozor!“ Prospěje nám zopakovat si to dnes: Dejte si pozor! Všichni jsme schopni dát pohoršení.

papež František – kázání z Domu sv. Marty 10. 11. 2014

Milost není povinná

Často převládá názor, že náboženství je postaveno na vykonávání povinností, získávání zásluh a přijímání odměn. Pokud je to tak, pak opravdu není snadné přijmout skutečnost, že někdo, kdo nic z toho, co jsme dělali my, nedělal, je nám postaven na roveň. Odtud pochází například kritika dělníků, kteří pracovali celý den, na adresu správce vinice, který dává stejnou mzdu jim i dělníkům poslední hodiny. Ale křesťanství není záležitostí vykonávání povinností ani nošení břemen. Není to něco, co my děláme pro Boha, nýbrž cosi, co Bůh udělal pro nás. To, že jsme poznali Krista, jeho evangelium a jeho lásku, je milost, výsada. Proto bychom měli cítit vůči tomu, kdo v životě tuto výsadu neměl, spíše soucit než závist či žárlivost.

Raniero Cantalamessa – Biblické inspirace

Jak lze sloučit pohled na milujícího a přijímajícího Boha s učením církve o pekle?

Bůh nikoho neuvrhává do pekla. Ale skutečnost pekla nám říká, že se dokážeme vůči Bohu uzavírat. Tehdy se ocitáme v pekle. Ježíš o této skutečnosti hovoří ve dvojí souvislosti. Za prvé zmiňuje peklo, které si připravujeme sami tím, že se v životě mýjíme se svou podstatou. Podobenství o hřivnách líčí mimo jiné to, jak si třetí služebník dělá peklo ze života, ničí si život touhou zajistit se a strachem z Boha. Ježíš nám říká: Chceš-li mít všechno pod kontrolou a vytváříš-li si obraz Boha, který ti nahání strach, stává se tvůj život už nyní pekle.

Pán nás vyzývá, abychom sami se sebou zacházeli dobře, tedy abychom žili v důvěře, a nikoli ve strachu. Pak se náš pozemský život skutečně vydaří.

Dále Ježíš hovoří o pekle, které nás může čekat na prahu smrti. Ve svých varovných kázáních hovoří o věčném plameni. Snaží se nám vysvětlit: Tvůj život je jedinečný. Proto jej žij vědomě a bděle, jinak se se zlou potážeš. Snaží se nás tak vybídnout k pozornému a zdařilému životu. Žijeme-li neustále mimo pravdu o vlastním bytí, může být jednoho dne pozdě.

Křesťanská teologie rozvinula tato Kristova slova v nauku o pekle. Církve prohlašuje: S možností pekla je třeba počítat. Zároveň však smíme doufat, že peklo je prázdné. Ve smrti padáme do milující Boží náruče. Odevzdáme-li se jeho lásce, jsme u něho, jsme v nebi. Ale uzavřeme-li se jí, zůstáváme venku a sami si tak připravujeme peklo. Přesto máme pevnou naději, že se tváří v tvář Boží lásce vrhneme do jeho otevřené náruče. Církve prohlašuje o svatých, že jsou v nebi. Na druhé straně o nikom s jistotou neprohlásila, že je v pekle. Zároveň ovšem zamítla myšlenku všeobecného usmíření, jak ji rozvíjel Origenes. Nemůžeme jen tak beze všeho předpokládat, že se všichni jednou usmíří s Bohem. Je třeba počítat s lidskou svobodou a brát ji vážně. Současně ale můžeme doufat, že nás Boží láska přitáhne v naší svobodě tak silně, že se jí odevzdáme.